

Γραν. Περίστ.)—Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν.: Λακάου τὰ πρόβατα Περίστ. Θά τὰ λακήξω τὰ βόγια ἀπάνω 'ς τὸ βουνὸ Σουδεν. Ποῦ τὰ 'χες καὶ δὲν ἐφάγανε πρᾶμα, καὶ γιὰ-
da τὰ γλακᾶς; Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν.: || Παροιμ.

Ἀφιά γλακᾶς τὸ γάαρων, ἀφιά τὸν ἀποσταίνεις
(ἐπὶ τῶν βεβιασμένως ἐνεργούντων καὶ ὡς ἐκ τούτου ζη-
μιουμένων) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Ε 1165 (ἐκδ.
Σ. Ξανθοῦδ.) αἰτὶς πιλαλεῖ 'ς τὴ μιά μερά, καὶ τίς γλακᾶ 'ς
τὴν ἄλλην Συνών. κ υ ν η γ ὠ, λ α λ ὠ, ξ ε κ ι ν ὠ, ξ ε-
τ ρ ε χ ὠ, τ ρ ε χ ὠ, σ α λ α γ ὠ. 2) Ἐκδιώκω, ἀποπέμπω
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάλ. Τρίκκ. Κορινθ. Οἶν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀμφ. Ἀχυρ. Γραν. Περίστ. Σπάρτ.): Τραῦα νὰ
λακήσ' τὰ γίδια ἀπ' τοῦ χουράφ' Ἀχυρ. Μ' ἐλάκηξε Κα-
λάβρυτ. Θὰ μὴ λακήσ' οὐ δάσκαλους ἀπ' τοῦ σκουλεῖο
Αἰτωλ. Τὸν-ι-λάξ'σι ἀπ' τοῦ χουράφ' τ' Ἀχυρ. Λάκα τ'ς
κόττις ἀπ' αὐτοῦ Αἰτωλ.

Β) Ἀμτβ. 1) Τρέχω, φεύγω δρομαίως σὺνηθ. καὶ Πόντ.
(Σινώπ.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Βάρ'το μὲ τὴ βίτσα,
νὰ ἰδῆς πῶς λακάει Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Πῆε νὰ τότε τσα-
κώση καὶ τοῦ λάκησε Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἀμα κἀνὴ νὰ μὲ
τσακώση, τοῦ λακάου αὐτόθ. Ἀμα μὲ δοῦνε, λακοῦνε Σάμ.
(Παλκιδόκαστρ.) Φουβήθ'κι κὶ λάξ'σι Στερελλ. (Φθιώτ.Φωκ.)
Ἐλάκηξε χωρὶς νὰ τὸν πάρουν μυρουδιὰ Πελοπν. (Ἀχαιά)
Λάξ'σαν τὰ πρόβατα ἀπὸ μπουρστά μ' Μακεδ. (Παλιούρ.)
Ἐκεῖ πὺν πῆγα νὰ τὸ πιάσω, ἐλάκησε κ' ἔφυγε Εὔβ. (Αἰ-
δηψ.) Ἀπολύθηκα νὰ τότε πιάσω, ἀλλὰ τσεῖνος μοῦ λά-
τησε Μέγαρ. Τὰ γίδια λάξ'σαν τὸν κατήφουρον Ἡπ.
(Ζαχόρ.) Ἐγὼ βλέπω κὶ ἀβλακᾶς Φολέγ. Ἡ μάννα του τ'
ἀναβάστα κ' ἐγλάκα παραλοῖσμένη Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Τὸ
μυαλό μ' καμπόσις βουλὲς λακάει (λακάει = ἔχει διαλείψει)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ τὴν ἀχάμνια τὴν πολλὴ μοῦ λακάει τὸ
παντελόνι (μοῦ εἶναι πάρα πολὺ εὐρύχωρον) Πελοπν. (Γορτυν.)
Λάξ'σι ἀπ' τὸν πόνον (ἐπόνεσε πολὺ, ὥστε ἐτράπη οἶονεῖ εἰς
φυγὴν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ὁ σ' ὁροῦ ποῦρ ε' λακίχου; (δὲν
βλέπεις πῶς τρέχει γρήγορα;) Τσακων. (Μέλαν.) Ἐλακίε ὁ
'αγὸ τὸ ἴσιμα (ἐλάκησε ὁ λαγὸς 'ς τὸ ἴσιωμα, εἰς τὸ ὀμαλὸν
μέρος) αὐτόθ. Νὰ λακτῆσ' νὰ μὴ τι πλιάσ' ὁ τσοπάν' (νὰ
τρέξης, γιὰ νὰ μὴ σὲ πιάσῃ ὁ τσοπάνης) Τσακων. (Χαβουτσ.)
|| Φρ. Τὸ λακίζω (φεύγω κρυφίως) Ζάκ. Κεφαλλ. Τοῦ ἐλά-
κησε (ἐνν. τὸ μυαλό, ἥτοι ἐτρελλάθη) Πελοπν. (Γορτυν.)
Συνών. φρ. τ ο ὕ ἔ σ τ ρ ι ψ ε. Ἐλάττισε τὸ κρασί (ἐξί-
τισεν) Πελοπν. Συνών. φρ. π ῆ ρ ε β ἄ γ ι α τ ὸ κ ρ α σ ῖ
|| Παροιμ. Γλακᾶ σὰ δοῦ παπλᾶ τὸ σκύλλο (ἐπὶ τῶν ἀδιακό-
πως τρεχόντων) Κρήτ. (Χαν.) Ὁποῖος γλακᾶ ἀποσταίνεται
γλήγορα (ἡ διαρκὴς κίνησις ἐπιφέρει τὸν πρόωρον κόπον)
Κρήτ. (Μόδ.) Ἀν ἀγλακᾶς κὶ ἄ δὲν ἀγλακᾶς, ἀπὸ τὴ δύχη
σου κὶ ἀβρός δὲ βᾶς (πᾶσα προσπάθεια πρὸς διαρκὴ βελτίω-
σιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς προσκόπτει εἰς προκαθορισμένην
ὑπὸ τῆς μοίρας κατάστασιν) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κάμ' τοῦ
λαγοῦ καλό, νὰ σὶ λέπ' νὰ λακάη (ἐπὶ τῶν εὐεργετηθέντων
καὶ ἀποφευχόντων τοὺς εὐεργέτας των) Εὔβ. (Στρόπον.)
Ὁ ζουρλὸς εἶδε τὸ μεθυμένο κ' ἐλάκησε (ὁ μεθύων εἶναι
περισσότερον ἐπικίνδυνος τοῦ τρελλοῦ) Πελοπν. (Γορτυν.)
Διόλους εἶδι τοῦ μὴθ' σμένον κὶ λάξ'σι (συνών. μὲ τὴν προη-
γουμ.) Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν.)

Χάρη σοῦ 'χω 'γώ, καβρέ, | νὰ γλακᾶς 'ς τὰ κάρβουνα
(ἐπὶ καυχωμένων δι' ἀνυπαρκτον γενναιότητα) Κρήτ. Συ-
νών. παροιμ. Σ ο ὕ ' χ ω χ ἄ ρ η, κ ἄ β ο υ ρ α | ν ἄ π η-
δ ᾶ ς τ ἄ κ ἄ ρ β ο υ ν α | σ ἄ β η δ ᾶ ς 'ς τ ὸ β ο τ α μ ὸ,
εἶ δ α χ ἄ ρ η ν ἔ χ ω ' γ ὶ; Σοῦ τάξανε γουρούνη; Πᾶρ'
τὸ σακκὶ καὶ λάκα (σπεῦδε εἰς πᾶσαν παρουσιαζομένην εὐ-

καιρίαν) Πελοπν. (Γορτυν.) || Γνωμ. Ἀν βρῆς φαῖ, φάε.
ἂν βρῆς δουλειά, κάνε' ἂν βρῆς ξύλο, λάκα Πελοπν. (Ξηροκ.)
Σὰ δὲ χτ'πάει οὐ θιός, στέκα' σὰ δὲ χτ'ποῦν οἱ γ-ἀθρῶπ',
λάκα Σάμ. Αἰνιγμ. Ἀδὰ ἀδὰ πῖάνει τοῖχο κὶ ἀγλακᾶ
(ἀδὰ = σιγά' ὁ κκπνός) Κρήτ. (Πεδιάδ.) || Ἄσμ.

Οὐλ' οἱ κλέφτες λακοῦσανε κὶ οὐλ' οἱ κλέφτες λακοῦνε
κὶ ὁ γαρδιακὸς του ἀδερφός δὲ βόρ' 'ὰ δοῦ λακήση
(ἄ = νὰ) Πελοπν. (Λακων.)

Καὶ σὰν ἀποσκοτεῖνιαισε, ἐγλάκονα ὡς ἐβόρου
Κρήτ.

Μιὰ κόρβα γίδα λάκησε ἀπὸ τὸ πισωστρουῖ
(κόρβα = μαύρη) Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Κὶ ὅσες γρῆς τὸ 'κούσασι | οὐλές ἐγλακοῦσασι
Κάσ.

Καὶ ὅσοι ἀπομείναμε εἰς τὰ βουνὰ γλακοῦμε
Κρήτ.

Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Ἀπολλ. Τυρ., παρὰ Δουκ.,
«ἐγλάκησε μὲ τὴ χαρὰ κ' ἔφερε ξυλαρίκια». Βλ. καὶ Ἑρω-
τόκρ. Β 713 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' ἐγλάκηξε μὲ τὴ χαρὰ καὶ
μπάινει μέσ' 'ς τὰ δάση». Συνών. π ι λ α λ ὠ, τ ζ ι ρ ι τ ὠ,
τ ρ ε χ ὠ. β) Ἀναχωρῶ Πελοπν. (Γαργαλ. Κόκκιν. Παπ-
πούλ.): Λακάου γιὰ τὴν Ἰκλενα Κόκκιν. Παππούλ. Τὴν
αὐγὴν λάκησε γιὰ τὴ Χουχλαστή Γαργαλ. 2) Ἡ προστ. λάκα
ὡς ἐπίρρ. εἰς τὴν φρ. λάκα λούκα (λούκα = λέξ. πεποιημ.
κατὰ τὸ λάκα: τροχάδην) Πόντ. (Σινώπ.)

γλανίδι τό, Στερελλ. (Ἀστακ.) — Κ. Χατζόπ., Ἀγάπ.,
14. Heldreich, Faune de Grèce, 89 Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ.
Ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὁκεαν. Ἀλιευτ. Ἑρευν. 11 (1972),
472 — Λεξ. Π. Βλαστ. 433 γλανίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Τρι-
χων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ α ν ὸ ς διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί δ ι.

Γ λ ἄ ν ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμι τοῦ γιόμα γλανίδια
'ς τοῦ νταβᾶ Κ. Χατζόπ., ἐνθ' ἄν.

γλανιδόπιττα ἡ, Δ. Λουκοπ., Αἰτωλ. οἰκῆς., 136
γλαῖ'δόπ'ττα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ α ν ῖ δ ι καὶ π ῖ τ τ α.

Πίττα παρασκευαζομένη μὲ ἰχθύες γ λ α ν ῖ δ ι α.

γλανοσυρὰ ἡ, ἐνιχ. γκλιανουσυρὰ Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ α ν ὸ ς καὶ ο ὕ ρ ἄ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ
ν ο υ ρ ἄ καὶ ν ο υ ρ ῖ ἄ.

Ἡ οὐρὰ τοῦ ἰχθύος γ λ α ν ὸ ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλανός ὁ, Θεσσ. Κυκλ. Μακεδ. Στερελλ. (Ἀγρίν. κ.ά.)
Μποέμ, Ντόπ. Ζωγραφ., 45 D. Bikelas, Faune grecque, 22
Th. Heldreich, Faune de Grèce, 89 Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ.
ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὁκεαν. Ἀλιευτ. Ἑρευν. 11 (1972),
472 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Δημητρ. γλανὸς Μύκ. Πελοπν. (Με-
γαλοχ.) Πόντ. ἀγλανὸς Θράκ. (Αἰν.) γλανὸς Βιθυν. (Μπασκ.
Πιστικοχ.) Μακεδ. (Δρυμ. Καστορ. Σιάτ.) κ.ά. — Γ. Μπα-
κάλ., Καναγκ. Καστορ., 23 γλανὸς Βιθυν. (Ἀπολλων.) Πόντ.
(Οἶν. κ.ά.) γλιανὸς Καππ. (Σινασ. κ.ά.) γκλιανὸς Μακεδ.
(Βόιον) γκλιανὸς Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Σουφλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Κοζ.) Σαμοθρ. γκου-
λιανὸς Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Μακεδ. (Βελβ. Βογατσ.) γλενὸς
Θεσσ. γλέμιος Μακεδ. Προπ. (Πάνορμ.) γλινὸς Λήμν.— Κ.
Οἰκονόμ., Δοκίμ., 2, 74 γουλιανὸς Λήμν.— Κ. Οἰκονόμ., Δο-
κίμ., 2, 74 γουλιανὸς πολλαχ. γουλιανὸς Θεσσ. κ.ά. γλανέος
Πόντ. (Οἶν.) γλιανέος Πόντ. (Οἶν.) γλάνος Κορ., Ἀτ.,

543 Κ. Οικονομ., Δοκίμ., 274 — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. κ.ά. γλάνιος Κορ., "Ατ., 542 γλιάνος "Αθ. γλάν'ς Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γλάνις, ἐκ τοῦ ὅπ. γλάνος κατὰ μεγεθ. τύπ., περὶ τοῦ ὅπ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 117. Ὁ τύπ. γουλιανός ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ γούλα.

1) Ὁ λιμναῖος καὶ ποτάμιος ἰχθύς Σιλουρος γλάνις (Silurus glanis) τῆς οἰκογ. τῶν Σιλουριδῶν (Siluridae) πολλὰ καὶ Καππ. (Συνασ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.): Ὁ γκλιανός ἔχει νόστιμο κρέας Μακεδ. (Κοζ.) Αὐτὸς ἔχει στόμα γκλιανός ἢ ἀπὸ γκλιανό (ἦτοι μέγα) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. γιάνι, κέτιλα, μυρσίβι. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνόητος, ὁ τελευταῖος, ἀνευ ἀξίας Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σαμοθρ.: Ἰσὺ γείσι πονώτους κ' ἰγὼ γείμ' γκλιανός (ἐσὺ ὁ πρῶτος, ὁ ἀξίος κ' ἐγὼ ὁ τελευταῖος, ὁ ἀνάξιος) Σαμοθρ. 3) Ὁ παρὰ τὰς θαλασσίας ἀκτὰς διαβίων γλοιώδης ἰχθύς Βλέννιος ὁ κοινός (Blennius vulgaris), τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blennidae), ὁ βλέννος τοῦ Ὀππιαν., Ἀλιευτ. 1, 109 καὶ τοῦ Ἀθην. 7, 288α (Βλ. καὶ Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 10 (1929|30), 207) Πόντ. (Ἰνέπ.) — Α. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 115 — Λεξ. Βυζ. Λεγρ. Βλαστ. 431. Συνών. γαιδοουρέλα, γλίνο, γλίτσα 4, γλιτσοκωβιός, λαβέρα, μελιχάννα, μελίχαννος, μυξοῦ, σαλιακούδα, σαλιάρα. 4) Ὁ ἰχθύς τῶν γλυκέων ὑδάτων Κυπρίνος ὁ κοινός (Cyprinus carpio), τῆς οἰκογ. τῶν Κυπρινιδῶν (Cyprinidae) Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. γριβαδέλι, γριβάδι, δρομίτσα, κυπρίνι, λαζάνι, μουροῦνα, σαζάνι.

γλανόστομος ἐπιθ. ἐνιαχ. γκλιανόστουμος Α. Ρουμελ. (Συναπλ.) Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γλάνος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γκλιανός, καὶ στόμα.

Ὁ ἔχων μέγα στόμα, ὡς τὸ τοῦ ἰχθύος γλάνος ἐνθ' ἄν.

γλαντι τό, (I) Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Σμύρν.) Κωνπλ. Λῆμν. Χίος (Χαλκ. Φυτ. κ.ά.) γλαδι "Ανδρ. Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἵποκορ. τύπ. τοῦ ἀμαρτ. γλαντίο, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἰταλ. gladio.

1) Τὸ πάρυδρον πτηνὸν Ἑρωδιὸς ὁ τεφρόχρους (Ardea cinerea), τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρωδιδῶν (Ardeidae) "Ανδρ. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἰσχνός, ἀδύνατος "Ανδρ. Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Σμύρν.) Κωνπλ. Λῆμν. Χίος (Χαλκ. Φυτ. κ.ά.): Τὸ γλαντι τοῦ Λιὸ κάμνει μας τὴν ὁμορφονιά (Λιὸ = Ἡλία) Φυτ. Για' δέ τονε, ἡγήνηκε γλαδι "Ανδρ. Ποιὸς ἦτανε ἐκεῖνο τὸ γλαντι ποὺ ἦσουνα προχτὲς ματζί; Σμύρν. Ἐγινε σὰν τὸ γλαντι Κωνπλ. Σὰ γλαντι εἶσαι Χαλκ. 3) Τὸ νεογνὸν τοῦ ἑρωδιοῦ Θράκ. (Μάδυτ.)

γλαντι τό, (II) ἐνιαχ. γλαντι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γλάντα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ ἐκ τῶν ἀκάνων τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος παραγόμενον κόμμι, ἢ ἀκανθική μαστίχη τοῦ Θεοφρ. (Φ. Ἰστ. 6, 4, 9).

γλαντιάζω Ἴων. (Βουρλ. Σμύρν.) Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλάντι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω κατὰ τὰ λοιπὰ ρήματα τὰ δηλοῦντα πάθος, περὶ τῶν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. 8 (1912), 6.

Καθίσταμαι κάτιςχνος, ἀδυνατίζω ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδί ἐγλάντισε Χίος. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια της γέννηκε μιὰ γλαντιασμένη, σὲ μεγάλα χάλια Σμύρν.

γλαντίνι τό, (I) Ἴων. (Κρήν.) γλαδί Νάξ. γκλαντίνι Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλαντι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Τὸ πτηνὸν Σκολοπακίς ἡ μικρά (Scolopax gallinula), τῆς οἰκογ. τῶν Σκολοπακιδῶν (Scolopaceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. βαλτομπεκάτσα, κουφό, μπεκατσίβι, μπεκανότο. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνόητος Μακεδ.

γλαντίνι τό, (II) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γλάντα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ παρασιτικῶς ἐπὶ τῶν δρυῶν καὶ τῶν καστανεῶν ἀναπτυσσόμενον φυτὸν Λώρκανθος ὁ Εὐρωπαϊκός (Loranthus europaeus), τῆς οἰκογ. τῶν Λωρκανθιδῶν (Loranthaceae). Συνών. γκί, ἱξοέλατος, ἱξός, μέλα. Πβ. γλαντι (II).

γλαντίνος ὁ, ἀμαρτ. γλάντινος Πόντ. (Κερκασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος.

γλαρά ἐπίρρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ. κ.ά.) — Δ. Βαλαβαν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 20 — Ν. Ἐστ. 21 (1937), 50.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλαρός.

1) Μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμοὺς λόγῳ νάρκης ἢ ὑπνηλίας Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ. κ.ά.): Τί με τσοιτάεις γλαρά γλαρά; Χάε νὰ τσουμηθῇς (τσοιτάεις = κοιτάζεις, τσουμηθῇς = κοιμηθῇς) Ξεχώρ. Νυστάζει τὸ παιδί, μωρή! Δὲ δὸ γλέπεις ποὺ τηράει γλαρά γλαρά; Γαργαλ. 2) Μὲ βλέμμα πλήρες ἡδονῆς, περιπαθῶς Δ. Βαλαβαν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 20 — Ν. Ἐστ. 21 (1937), 50: Τὰ μάτια της θαμπώσανε καὶ τὸν κοιτούσανε γλαρά Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μ' εἶδες γλαρά, δὲν λάλησες, ἀλλ' οἱ ματιές σου ἐλέγαν

πὼς ἤθελε τὸ χέρι σου τὸν κλῶνο μου νὰ πάρη
Δ. Βαλαβαν., ἐνθ' ἄν.

γλάρα ἡ, Εὐβ. (Ἀετ. Γραμπ. Καλύβ. Κάρυστ. Μετόχ. "Ορ. Πλατανιστ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀναβρ. Ἀράχ. Ἀνδρούς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Δημητσ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κερπιν. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Κυνουρ. Λάστ. Μεσσην. Πιάν. Σκορτσιν. Τεγ. Τρίκκ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. γλάρος ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλαρός.

1) Ἡ δρόσος, ἡ ψιλὴ βροχή, ἡ ὑγρασία, γενικῶς, ἡ διάβροχος κατάστασις τοῦ ἐδάφους Εὐβ. (Ἀετ. Γραμπ. Καλύβ. Κάρυστ. Μετόχ. "Ορ. Πλατανιστ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Δάρα Ἀρκαδ. Καλάμ. Λάστ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Δὲν κοιμῶμαι ὄξω, γιατί ρίχνει γλάρα Καλύβ. Ποὺ μπορείς νὰ μπῇς σὲ κῆπο μ' αὐτὴ τὴ γλάρα! Μετόχ. Σήμερα ἔριξε γλάρα Ἀετ. Ἀποσπεροῦ δὲ φυσάει. Ἐπεσε γλάρα Δάρα Ἀρκαδ. Γλάρα κάνει Καλάμ. Ἀνεβάζει γλάρα αὐτὸ τὸ σπῖτι Πλατανιστ. Πῆγα σήμωρα 'ς τὸ χουράφ', ἀλλὰ γύρισα, γιατί εἶχ' ἀκόμα γλάρα Ψαχν. Πηγαίνουνε σὲ χόρτο ποὺ ἔχει γλάρα, τρίβουν τὰ δυὸ τους χέρια καὶ πλένουν τὴ μούρη τους Κάρυστ. Κιὰ νὰ μπᾶρε τὰ χούρα μ' ἔντανι τὰ γλάρα (ποὺ νὰ μπῇς 'ς τὸ χωράφι μ' αὐτὴν τὴν διάβροχον κατάστασιν τοῦ ἐδάφους!) Μέλαν. Ἐπεσε νιὰ γλάρα καὶ

